

TILTRUKKET AF SIT EGET KØN

Gud skabte os som mand og kvinde. Det, som vi kalder køn, var et afgørende kendetegn i vores førjordiske tilværelse.

Ældste Dallin H. Oaks

De Tolv Apostles Kvorum

Enhver sidste dages hellig ved, at Gud har forbudt alle seksuelle forbindelser uden for ægteskabets rammer. De fleste er også klar over, at Frelseren har belært om, at det er syndigt at se på en anden mands hustru og begære hende (se Matt 5:28; L&P 42:23; 63:16).

Skaberen indstiftede tiltrækningen mellem kønnene for at sikre videreførelsen af livet på jorden og for at knytte mænd og kvinder sammen i det familieforhold, han har foreskrevet som et middel til at opnå sine hensigter, deriblandt opdragelsen af børn. Overtrædelse af Guds befalinger angående brugen af skaberkraften er en alvorlig synd. Præsident Joseph F. Smith har sagt:

»Seksuel forening er lovlig i ægteskabet, og hvis den udøves med den rette hensigt er den ærefuld og herliggjort. Men uden for ægteskabet er seksuel tilfredsstillelse en nedværdigende synd, afskyelig i Guddommens øjne.«¹

Nogle sidste dages hellige står over for den forvirring og smerte, som opstår, når en mand eller kvinde dyrker sex med en person af samme køn, eller hvis vedkommende nærer erotiske følelser, som kan føre til en sådan adfærd. Hvordan skal Kirkens ledere, forældre og andre medlemmer af Kirken reagere, når de står over for de

Tiltrækningen mellem mand og kvinde er ilagt af Skaberen for at sikre jordelivets videreførelse og for at knytte ægtemand og hustru sammen i det familieforhold, som han har foreskrevet til opnåelse af sine hensigter, deriblandt opdragelsen af børn.

ADAM OG EVA KVALER VED ETÅTER, AF DET MAISON

**Ældste Dallin H.
Oaks**

udfordringer af religiøs, følelsesmæssig og familiemæssig karakter, som følger med en sådan adfærd eller følelse? Hvad siger vi til et ungt menneske, som fortæller, at han eller hun er tiltrukket af eller nærer erotiske følelser for personer af sit eget køn? Hvordan skal vi reagere, når et menneske erklærer, at han er homoseksuel, eller at hun er lesbisk, og at videnskaben har »bevist«, at han eller hun er »født sådan«? Hvordan skal vi reagere, når mennesker, som ikke deler vores tro, anklager os for at være intolerante eller ubarmhjertige, når vi fastholder, at erotiske følelser for en person af samme køn er ukorrekte, og at enhver seksuel adfærd af den karakter er syndig?

EVANGELISKE LÆRDOMME

Vores holdning til disse spørgsmål dikteres af de evangeliske lærdomme, som vi ved er sande.

1. Gud skabte os som »mand og kvinde« (L&P 20:18; Moses 2:27; 1 Mos 1:27). Det, som vi kalder køn, var et afgørende kendetegn i vores førjordiske tilværelse.²

2. Formålet med det jordiske liv og Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges mission er at berede Guds sønner og døtre på deres evige skæbne, nemlig at blive som vore himmelske forældre.

3. Vores evige mål – ophøjelse i det celestiale rige – er kun muliggjort gennem Jesu Kristi forsoning (ved hvilken vi blev og kan forblive »uskyldige for Gud« [L&P 93:38]), og er kun mulig for en mand og en kvinde, som i Guds tempel har indgået og været tro mod det evige ægteskabs pagter (se L&P 131:1-4; 132).

4. I vor himmelske Faders barmhjertige plan vil mennesker, som har ønsket at gøre det rette, men uforskyldt har været ude af stand til at opnå et evigt ægteskab i det jordiske liv, få mulighed for at kvalificere sig til evigt liv i en tidsperiode, som følger umiddelbart efter det jordiske liv, hvis de holder Guds bud og er tro mod deres dåbspagt og de øvrige pagter.³

5. Udover forsoningens rensende virkning, har Gud givet os handlefrihed, magten til at vælge mellem godt (livets sti) og ondt (den åndelige døds og undergangens sti [se 2 Nephi 2:27; Moses 4:3]). Selvom livets forhold kan begrænse vores frihed (som ved f.eks. at indskrænke vores førlighed eller vores evne til at handle under bestemte forhold), vil ingen jordisk eller åndelig magt kunne berøve os vores handlefrihed, når vi har nået ansvarlighedsalder (se Moroni 8:5-12; L&P 68:27; 101:78).

6. For at opfylde et af formålene med det jordiske liv, er det nødvendigt, at vi møder modstand, så Gud kan se, om vi vil holde hans befalinger (se 2 Nephi 2:11; Abraham 3:25-26). For at skabe den modstand har Satan og hans følgesvende fået lov til at friste os til at bruge vores handlefrihed til at vælge det onde og synde.

7. Fordi Satan ønsker, at »gøre alle mennesker ulykkelige, som han selv er« (2 Nephi 2:27), er hans ihærdigste indsats rettet mod at opfordre til at vælge handlinger, som vil forpurre Guds plan for sine børn. Han stræber efter at underminere princippet om den enkeltes ansvar, at overtale os til at misbruge vores hellige skaberkræfter, at lokke værdige mænd og kvinder fra at indgå ægteskab og føde børn og at skabe forvirring omkring, hvad det vil sige at være mand eller kvinde.

ILLUSTRERET AF DEL PARSON

Vi bør udvise medfølelse med mennesker, som lider af sygdomme, deriblandt dem, som er smittet med HIV, eller som er syge af AIDS (og som måske eller måske ikke har fået smitten gennem seksuelle forbindelser). Vi bør opmuntre sådanne mennesker til at deltage i Kirkens aktiviteter.

8. Med alt dette stræber djævelen, som ikke selv har noget legeme, efter at lokke dødelige til at fordærve deres legemer ved at »vælge evig død efter kødets vilje ... som giver djævelens ånd magt til at tage (dem) til fange og føre (dem) ned til helvede, så at han kan regere over (dem) i sit eget rige« (2 Nephi 2:29).

9. Det Første Præsidentskab har erklæret, at »der er forskel på (1) umoralske tanker og følelser og (2) udøvelse af umoralsk heteroseksuel eller enhver form for homoseksuel adfærd.«⁴ Skønt umoralske tanker er mindre alvorlige end umoralsk adfærd, skal sådanne tanker også hindres, og man skal omvende sig fra dem, for vi ved, at »vore tanker ligeledes vil fordømme os« (Alma 12:14). Umoralske tanker (og de mindre alvorlige følelser, som fører til dem) kan føre til syndig adfærd.

10. På grund af Guds store kærlighed til sine børn vil selv de værste syndere (eller de fleste af dem) i den sidste ende blive belønnet med en plads i et rige med herlighed.⁵ Mennesker, som har levet gode liv og mod-

taget de fleste af de frelsende ordinanser, men ikke har kvalificeret sig til ophøjelse gennem evigt ægteskab, vil blive frelst i en mindre grad af herlighed i det celestiale rige, hvor der ikke kan opnås evigt afkom (se L&P 131:1-4).

11. I alle jordelivets udfordringer og valg skal vi ihukomme Frelserens befaling om at »elske hinanden« (Joh 15:12, 17). Som Det Første Præsidentskab har sagt i et budskab fornylig:

»Vi bliver bedt om at være venligere mod hinanden, mere milde og tilgivende. Vi bliver bedt om at være mindre tilbøjelige til vrede og hurtigere til at hjælpe. Vi bliver bedt om at række hånden frem til venskab og afholde os fra at lade hævnens næve falde. Vi bliver bedt om at være Kristi sande disciple, at elske hinanden med oprigtig omsorg, for sådan har Kristus elsket os.«⁶

Venlighed, omsorg og kærlighed er stærke redskaber, der styrker os til at bære de tunge byrder, som uforskyldt pålægges os, og at gøre det, som vi ved er rigtigt.

ANVENDELSE AF LÆRDOMME OG ANSVAR

Disse lærdomme, befalinger og ansvar vejleder os, når vi skal besvare de spørgsmål, som blev stillet tidligere i denne artikel.

Vores lære fordømmer tydeligvis dem, der hengiver sig til »bøssefølgelse« – altså fysiske eller verbale overfald på mennesker, som menes at hengive sig til homoseksuel eller lesbisk adfærd.

Vi bør udvise omsorg for mennesker, som plages af dårligt helbred, også dem, der er smittet med HIV eller er syge af AIDS (og som måske eller måske ikke har fået sygdommen gennem deres seksuelle adfærd). Vi bør opfordre sådanne mennesker til at deltage i Kirkens aktiviteter.

Vi kan bruge Det Første Præsidentskabs skelnen mellem tanke og handling til at skelne mellem (1) homoseksuelle (eller lesbiske) »tanker og følelser« (som bør hindres og vendes til de rette baner), og (2) »homoseksuel adfærd« (som er en alvorlig synd).

Vi bør bemærke, at ordene *homoseksuel*, *lesbisk* og *bøsse* beskriver særlige tanker, følelser eller adfærd. Vi bør afholde os fra at benytte dem som navneord om en særlig tilstand eller særlige mennesker. Vores religiøse lære dikterer denne brug af ordet. Det er forkert at bruge disse om som betegnelsen for en *tilstand*, for det antyder, at et menneske er født til en skæbne, som angår et så vigtigt område som den seksuelle *adfærd*, uden selv at kunne gøre hverken fra eller til.

Det er noget andet med følelser. Nogle følelser synes at være medfødte. Andre kan spores tilbage til oplevelser i dette liv. Atter andre følelser synes at være opstået i det udviklede spil mellem »arv og miljø«. Vi har alle følelser, som vi ikke selv har valgt, men Jesu Kristi evangelium lærer os, at vi har magt til at modstå og ændre vores følelser (efter behov) og sikre os, at de

ikke leder os til at nære upassende tanker eller hengive os til syndig adfærd.

Forskellige mennesker har forskellige fysiske karaktertræk og forskellige svagheder over for de fysiske og følelsesmæssige pres, som vi udsættes for i vores barndom og i vores voksne tilværelse. Vi har heller ikke selv valgt disse svagheder, men vi vælger selv de holdninger, den adfærd og den livsstil, som vi indpoder i dem.

Et vigtigt doktrinært punkt angående vores holdning til disse anliggender er forskellen mellem vores frihed og vores handlefrihed. Vores frihed kan begrænses af forskellige jordiske forhold, men handlefriheden, som er Guds gave, kan ikke begrænses af ydre kræfter, for den er grundlaget for vores ansvarlighed over for ham. Forskellen mellem frihed og handlefrihed kan illustreres af den hypotetiske udvikling fra følelse til tanke til adfærd til afhængighed. Denne udvikling kan ses inden for mange forskellige områder som for eksempel hasardspil og brug af tobak og spiritus.

Ligesom nogle mennesker har følelser, der adskiller sig fra andres, er der også nogle mennesker, der synes at have en usædvanlig svaghed over for visse handlinger, reaktioner eller afhængighed. Måske er sådanne svagheder medfødte eller erhvervet, uden at man selv har valgt det eller været skyld i det, ligesom tilfældet var med den unavngivne svaghed, som Paulus kaldte »en torn i kødet, en engel fra Satan, som skulle slå mig, for at jeg ikke skulle blive for hovmodig« (2 Kor 12:7). Et menneske har måske følelser, der lokker ham til at spille, men i modsætning til dem, der blot spiller lidt for sjov, bliver vedkommende spillenarkoman. Et andet menneske har måske smag for tobak og har let ved at blive afhængig af det. En anden tiltrækkes måske af spiritus og kan let blive kastet ud i alkoholisme. Andre eksempler kunne være hidsighed, et stridbart sind, misundelse og så videre.

I hvert tilfælde (og i andre eksempler, som kunne være opremset) kan de følelser eller andre karakteristika, som gør en person modtagelig over for en bestemt adfærd, til en vis grad være nedarvede. Det nedarvede aspekt behøver ikke at være andet og mere end en øget sandsynlighed for, at et menneske vil tilegne sig visse følelser, hvis han eller hun møder bestemte påvirkninger under opvæksten. Men trods vores forskellige svagheder eller sårbarheder, som kun repræsenterer variationer i vores jordiske frihed (i dette liv er vi kun »fri efter kødet« [2 Nephi 2:27]), er vi dog ansvarlige for den måde, hvorpå vi benytter vores handlefrihed i de tanker, vi fordyber os i, og den adfærd, vi vælger. Jeg har forklaret denne forskel i en tale, som jeg holdt på Brigham Young University for mange år siden:

»De fleste af os er født med (eller udvikler) torne i kødet, nogle mere synlige og nogle mere alvorlige end andre. Vi synes alle at have svagheder i den ene eller den anden retning, men uanset hvad vores svagheder er, har vi viljen og magten til at beherske vores tanker og handlinger. Sådan må det være. Gud har sagt, at han vil holde os ansvarlige for, hvad vi gør og tænker, så vore tanker og handlinger må være underlagt vores handlefrihed. Når vi har nået ansvarlighedsalder, kan udtalelsen 'sådan er jeg født' ikke undskylde handlinger eller tanker, som ikke er i overensstemmelse med Guds befalinger. Vi må lære at leve på en sådan måde, at en svaghed, som er jordisk, ikke vil hindre os i at nå det mål, som er evigt.

Gud har lovet, at han vil hellige vores lidelser og lade dem blive os til velsignelse (2 Nephi 2:2). Den indsats, vi yder for at overvinde en medfødt (eller udviklet) svaghed, giver en åndelig styrke, som vil være os til gavn i evigheden. Så da Paulus tre gange bad om, at hans 'torn i kødet' måtte blive taget fra ham, svarede Herren: 'Min nåde er dig nok, for min magt udøves i magtesløshed.' Lydigt sluttede Paulus:

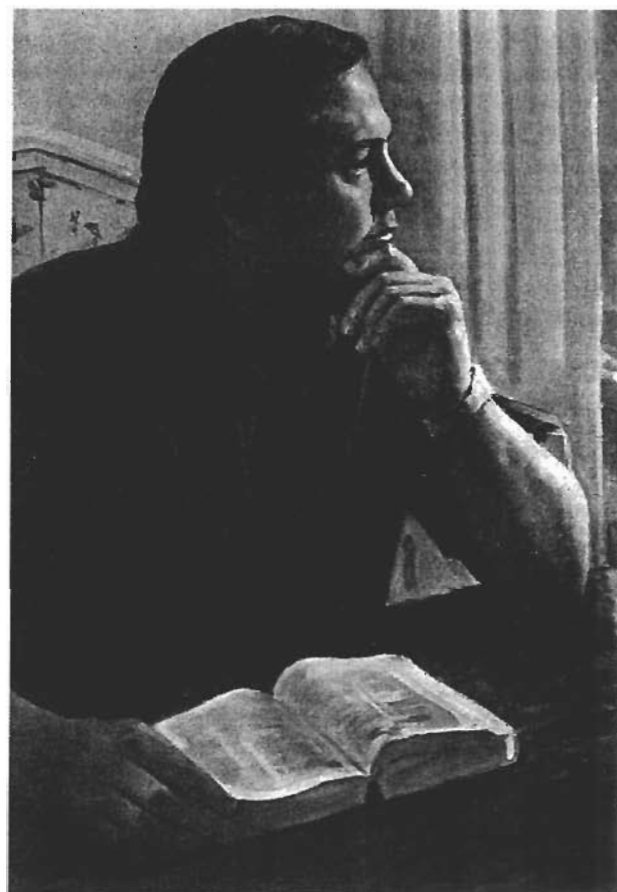

ILLUSTRATION AF DEL PARSON

Der er meget, vi ikke ved om omfanget af vores frihed set i lyset af de torne i kødet, som plager os i dette liv. Men vi ved dog, at vi alle har vores handlefrihed, og at Gud vil holde os ansvarlige for den måde, hvorpå vi benytter den i tanke og gerning. Det er helt grundlæggende.

'Jeg vil altså helst være stolt af min magtesløshed, for at Kristi magt kan være over mig.

Derfor er jeg godt tilfreds under magtesløshed, under mishandling, under trængsler, under forfølgelser og vanskeligheder for Kristi skyld. For når jeg er magtesløs, så er jeg stærk.' (2 Kor 12:9-10).

Uanset hvad vores svagheder eller tendenser (følelser) er, kan de ikke påføre os evige konsekvenser, medmindre vi udnytter vores handlefrihed til at gøre eller tænke ting, som Guds befalinger forbyder. For eksempel kan en svaghed over for spiritus påvirke vedkommendes frihed til at drikke det uden at blive afhængig, mens vedkommendes handlefrihed tillader, at han helt afholder sig fra at drikke det og derved undgår spiritusens svækkelse af sin fysik og afhængighedens nedbrydelse af sin åndelighed.

Tag jer i agt for det argument, at fordi et menneske har stærke drifter, der tiltrækker vedkommende mod en bestemt handling, har vedkommende ingen magt til at vælge, og er derfor ikke ansvarlig for sine handlinger. Den påstand strider imod Jesu Kristi evangeliums mest grundlæggende præmisser.

Satan vil gerne have os til at tro, at vi ikke har ansvar for noget i dette liv. Det er det mål, han ønskede at opnå, da han trådte frem i det store råd i forudtilværelsen. Et menneske, som insisterer på, at vedkommende ikke er ansvarlig for udøvelsen af sin handlefrihed, tilsidesætter striden i Himlen. Vi er ansvarlige, og hvis vi hævder noget andet, lader vi os inddrage i Djævelens propagandakampagne.

Det personlige ansvar er livets lov. Det gælder både for menneskenes love og Guds love. Samfundet forventer, at folk er ansvarlige nok til at beherske deres handlinger, så vi kan leve i et civiliseret samfund. Gud forventer, at hans børn er ansvarlige nok til at beherske deres handlinger, så de kan holde hans befalinger og nå deres evige mål. Loven undskylder ikke det hidsige menneske, som giver efter for tilskyndelsen til at skyde sin plageånd, eller det griske menneske, som giver efter for tilskyndelsen til at stjæle, eller den pædofile, som giver efter for sin trang til at tilfredsstille sine seksuelle lyster med børn ...

Der er meget, vi ikke ved om omfanget af vores frihed set i lyset af vores forskellige torne i kødet. Men vi ved dog, at vi *alle* har handlefrihed, og Gud vil holde os ansvarlige for den måde, hvorpå vi benytter den, både i tanke og gerning. Det er helt grundlæggende.⁷

VIDENSKABENS OPFATTELSE

I modsætning til vores lærdomsmæssige indfaldsvinkel ser mange udelukkende på homoseksualitet ud fra tidens

videnskabelige strømninger. Nu er jeg ikke just videnskabsmand, men med hjælp fra videnskabelige værker og med råd fra kvalificerede forskere og læger, vil jeg søge at tilbagevise den påstand, at videnskabelige opdagelser viser, at erklærede homoseksuelle er »født sådan«.

Vi lever i en tid, hvor der konstant gøres nye opdagelser med hensyn til det menneskelige legeme. Vi ved, at mange af vores fysiske karaktertræk er arveligt betingede. Samtidig ved vi også, at vores adfærd i høj grad påvirkes af psykosociale faktorer, såsom forhold til forældre og søskende (især under opvæksten), samt den kultur, vi lever i. Debatten om, hvorvidt eller i hvor høj grad særlige adfærdsmønstre skyldes »arv« eller »miljø«, har stået på i århundreder. Og med hensyn til debatten om homoseksuelle følelser og adfærd er den blot en bekræftelse af, at videnskaben på mange områder stadig er i sin vorden.

Visse forskere afviser, at adfærd er genetisk betinget.⁸ Andre gør sig til talsmænd for beviser eller teorier, som antyder, at »der er vægtige beviser for, at genetiske faktorer påvirker seksuelle præferencer.«⁹

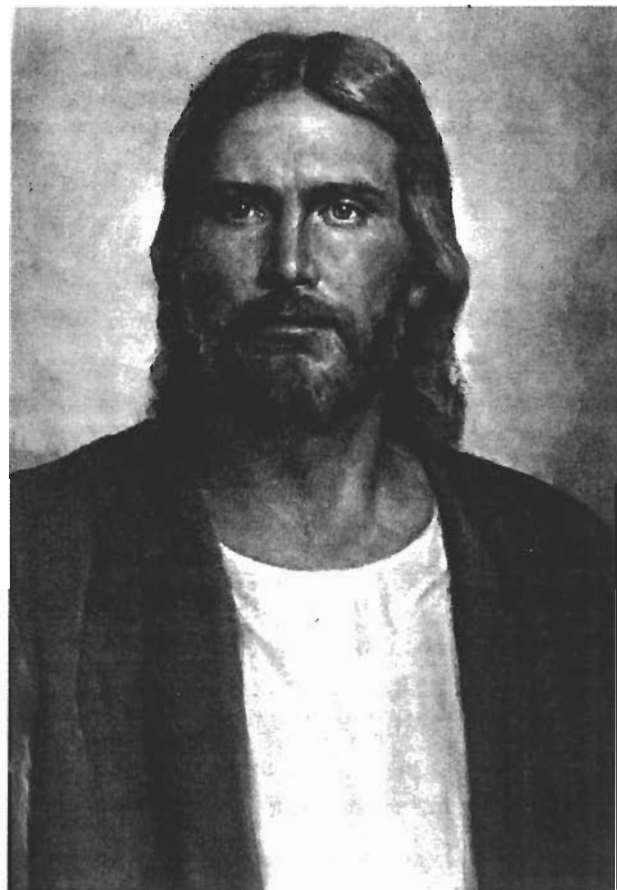
Vi er selvfølgelig bekendt med at meget tyder på, at arvelighed kan forklare, at nogen er mere udsatte for at få bestemte sygdomme, som kræft eller sukkersyge. Der er også teorier om og visse beviser for, at arvelighed spiller ind, når det gælder visse adfældsrelaterede sygdomme som hidsighed, alkoholisme og fedme. Det er derfor let at tænke sig, at arvelighed så også spiller en rolle for seksuelle præferencer. Men det er vigtigt at lægge sig på sinde, som to fortalere for dette synspunkt påpeger, at »tanken om arvelighed ikke er ensbetydende med uundgåelighed ... De fleste mekanismer omfatter formentlig et samspil mellem medfødte anlæg og miljømæssige faktorer.«¹⁰

Uanset om forskerne helt afviser, at biologiske faktorer spiller ind med hensyn til seksuelle præferencer, eller

om de går helt ind for, at det netop er tilfældet, så er de dog enige om, at det nuværende bevismateriale er for utilstrækkeligt, og at der endnu skal forskes meget, før man kan sige noget afgørende.

En undersøgelse, som omfattede 56 enæggede tvillingepar, hvoraf den ene tvilling betragtede sig selv som »bøsse«, viste, at i 52 procent af tilfældene, betragtede den anden tvilling også sig selv som bøsse.¹¹ En lignende undersøgelse blandt kvindelige enæggede tvillingepar viste nogenlunde den samme procentfordeling af medtvillinger, der også betragtede sig som homoseksuelle (34 af 71 par, 48 procent).¹² Uanset om disse undersøgelser viser, at arvelighed har lidt at gøre med det, der får mænd eller kvinder til at betegne sig som homoseksuelle, så står det dog klart, at denne påvirkning ikke er afgørende. Som en fremtrædende forsker har bemærket: »Selv en homoseksuel mands enæggede tvillingebror har 50% chance eller mere for at være heteroseksuel, skønt han har nøjagtig de samme gener og er opdraget af de samme forældre.«¹³ Vi bør også bide mærke i, at resultatet af disse undersøgelser (og andre, som nævnes senere) bygger på forsøgspersonernes egen klassificering. Det er et usikkert grundlag at drage videnskabelige konklusioner ud fra, når »der stadig ikke findes nogen alment anerkendt definition på homoseksualitet blandt klinikere og adfærdsforskere, for slet ikke at tale om en generel enighed om, hvordan det opstår.«¹⁴

Nye beviskilder er altid velkomne inden for enhver forskningsgren. I juli 1993 kom dr. Dean Hamer på avisforsiderne over hele verden, da han bekendtgjorde, at han havde fundet »en signifikant statistisk sammenhæng mellem medfødte genmarkører (en DNA-streng) i kromosomområdet Xq28 og den seksuelle præference hos en udvalgt gruppe af ... homoseksuelle mænd og deres slægtninge over 18 år.« Med andre ord: »Det ser ud til, at Xq28 indeholder et gen, som bidrager til ho-

HERREN JESUS KRISTUS, AF DEL PARSON

Evangeliets første grundsætning er tro på Herren Jesus Kristus, som gives os lys og styrke til at overvinde det jordiske livs hindringer og benytte vores Gudgivne handlefrihed til at vælge den adfærd, som vil føre os til vores evige mål.

moseksuelle tendenser hos mænd.«¹⁵ I en meget positiv fortolkning af sin opdagelse konkluderer dr. Hamer i sin bog:

»Vi kan kun gisne om betydningen af Xq28 hos resten af befolkningen. Højt sat skulle kromosomområdet ikke påvirke mere end 67 procent af alle homoseksuelle mænd, for sådan er fordelingen af mænd i vores udvalgte gruppe af homoseksuelle, som påviseligt havde denne genmarkør. Lavt sat, hvis homoseksualitet skyldes miljømæssige faktorer eller et samspil mellem flere gener, kan Xq28 kun tilskrives nogle få procent af variationerne i mænds seksuelle præferencer. Et gennemsnit ud fra vores data og fra de forhåndenværende tvillinge- og familieundersøgelser antyder, at Xq28 spiller en vis rolle hos omkring 5 til 30 procent af de homoseksuelle mænd. Det store spring mellem disse overslag viser, at der stadig skal forskes meget mere i emnet.«¹⁶

»En vis rolle hos omkring 5-30%« af de selvklassificerede »homoseksuelle« mænd berettiger bestemt ikke påstanden om, at videnskaben har bevist, at »homoseksualitet« er »forårsaget af« bestemte arveanlæg. En fremtrædende forsker påpeger to tvivlsomme punkter:

»Det bevismateriale, som indtil videre foreligger med hensyn til, at medfødte biologiske træk skulle ligge til grund for homoseksualitet, er mangelfuldt ... En gennemgang af den genforskningen, som foregiver at vise, at homoseksualitet er arvelig, redegør hverken for, hvad det er, der er arveligt, eller hvordan det påvirker den seksuelle præference.«¹⁷

I deres imponerende omvurdering af de biologiske teorier om menneskers seksuelle præferencer, fremkommer dr. Byne og dr. Parsons fra Columbia Universitys psykiatriske fakultet med disse vigtige advarsler og forslag:

»Det er vigtigt, at klinikere og adfærdsforskere begynder at indse, hvor kompliceret den menneskelige seksualitet er, og modstå trangen til at søge efter overforenklede forklaringer, hvadenten de så er psykosociale eller biologiske.

De fleste teorier om oprindelsen til de seksuelle præferencer savner enhver antydning af, at den enkelte selv spiller en aktiv rolle i at opbygge sin egen identitet ... Vi foreslår en interaktiv model, hvor gener eller hormoner ikke som sådan bestemmer den seksuelle præference, men i stedet påvirker bestemte personlighedstræk og derved øver indflydelse på spillet mellem den enkelte og vedkommendes omgivelser, mens den seksuelle præference og andre personlighedstræk udvikles.«¹⁸

Denne udtalelse, som blot er en af mange fra forskellige forskere, er særdeles overbevisende, fordi den kommer ind på det vigtige aspekt, der hedder handlefrihed, og, som vi ved, er et sandt princip i vores jordiske tilværelse.

KIRKELEDERES OG MEDLEMMERS ANSVAR

I deres brev af 14. november 1991 angående vigtigheden af kyskhedsloven erklærede Det Første Præsidentskab: »Seksuelle forhold er udelukkende acceptable mellem ægtemænd og hustruer inden for ægteskabets rammer. Enhver anden seksuel forbindelse, såsom utugt, hor og homoseksuel adfærd er syndig.«

I overensstemmelse med den vejledning er det kirkeledernes ansvar at kalde overtrædere til omvendelse og minde dem om det princip, som profeten Samuel forkyndte for de ugudelige nephiter: »Alle jeres livs dage har I tragtet efter det, som I ikke kunne få; I har søgt glæde ved at begå synd, hvad der strider mod vort store og evige Overhoveds retfærdighed« (Helaman 13:38).

Mennesker kan ikke vedblive med at begå alvorlige synder og alligevel bevare deres medlemskab af Kirken. Og man kan disciplineres for at opmuntre andre til synd. Kirken kan ikke disciplinere upassende tanker eller følelser (skønt vi opfordrer til, at man vender sig fra dem), men adfærd medfører konsekvenser. I den samme prædiken, hvor Frelseren sagde, at ingen skulle »stødes bort«, befalede han sine tjenere, at »I ikke med vidende og vilje skal give nogen lov til uværdigt at spise og drikke af mit kød og blod ... derfor, dersom I ved, at et menneske er uværdigt ... skal I forbyde ham det« (3 Nephi 18:28-30).

Frelseren befalede også: »Men dersom han ikke omvender sig, skal han ikke regnes blandt mit folk, for at han ikke skal fordærve mit folk« (vers 31; se også Mosiah 26:36; Alma 5:56-61). Hvis overtræderen derfor ikke reagerer på opfordringen til at omvende sig, må hyrder for Kirkens hjord iværksætte en disciplinering i overensstemmelse med deres gudgivne ansvar.

Men samtidig bør vi altid skelne mellem syndige *handlinger* og upassende *følelser* eller potentielt farlige

ILLUSTRERET AF DEL PEARSON

Formålet med dette liv og Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges mission er at berede Guds sønner og døtre til deres mål – at blive som vores himmelske forældre.

svagheder. Vi bør kærligt støtte dem, der kæmper for at undgå fristelser. Det gjorde Det Første Præsidentskab i deres brev af 14. november 1991. Efter at have påpeget det syndige i »utugt, hor og homoseksuel adfærd« tilføjer præsidentskabet:

»Enkeltpersoner og deres familier, som ønsker hjælp i disse anliggender, bør søge vejledning hos deres biskop, grenspræsident, stavs- eller distriktspræsident. Vi opfordrer Kirkens ledere og medlemmer til kærligt at støtte og vise forståelse for dem, der kæmper med disse svagheder. Mange vil reagere positivt på Kristuslignende kærlighed og inspireret vejledning, når de opfordres til at vende tilbage og gøre brug af Frelserens forsonende og helbredende kraft (se Es 53:4-5; Mosiah 4:2-3).«

Og i en tale ved en generalkonference om samme emne sagde præsident Gordon B. Hinckley: »Med disse ord ønsker jeg at lægge vægt på, at vor bekymring for, at nogen skal høste syndens bitre frugt, er parret med sympati for ofrene for den, hvad enten de er uskyldige eller ej. Vi følger Herrens eksempel – han fordømte synden,

men elskede synderen. Vi må række de ramte en kærlig og trøstende hånd og efter behov hjælpe dem til at få løst deres problemer.«¹⁹

Trods sådanne opfordringer og forsikringer oplever Kirken og medlemmerne stadig misforståelser med hensyn til vores holdning til disse spørgsmål. Sidste efterår blev en af vores kirkelige embedsmænd i et tv-interview spurgt: »Hvad gør man fra Kirkens side for at dæmme op for den hadske stemning mod homoseksuelle?« Under et tv-interview for ni år siden om samme emne, blev jeg udspurgt om forlydender om, at Kirken hævdede eller antydede, »at disse mennesker på en eller anden måde er udstødte ... og at disse mennesker hader sig selv, og at det er en holdning, som frembringes af Kirken.«

Men det er endnu mere markant, at vi modtager sådanne spørgsmål fra trofaste medlemmer. Det illustreres af et brev, vi modtog fornylig:

»En anden bekymring, som vi nærer, er, at vores sønner og døtre bliver betragtet som mennesker, der hengiver sig til afvigende eller udsvævende adfærd. Det er der

måske nogle, der gør, men de fleste gør ikke. Disse unge mennesker ønsker kun at overleve, at leve et åndeligt liv og holde sig nær til deres familie og Kirken. Det er især skadeligt, når disse negative bemærkninger falder fra talerstolen. Vi mener, at sådanne taler kun medfører nedtrykthed og en voldsom skyldfølelse, skam og mangel på selvværd, som de har måttet kæmpe med hele deres liv. Til tider synes der at være en mangel på en Kristuslignende indsats for at hjælpe dem gennem deres prøvelser. Vi vil værdsætte alt, hvad I kan gøre for at hjælpe disse af vor himmelske Faders misforståede børn. Hvis nogle af generalautoriteterne ville omtale dette problem i mere betænksomme vendinger, ville vi kunne undgå mange selvmord og familiekriser. Mange kan ikke udholde den kendsgerning, at Kirkens medlemmer stempler dem som 'onde mennesker', og derfor finder de trøst i en homoseksuel livsstil.«²⁰

Disse udtalelser viser bestemt, at vi må forbedre vores kommunikation med de søskende, som kæmper med problemer af enhver art. Ethvert medlem af Kirken har et klart ansvar for at vise kærlighed og hjælpe og udvise forståelse. Synderen, så vel som dem, der kæmper med passende følelser, er ikke mennesker, der skal udstødes, men mennesker, der skal elskes og hjælpes (se 3 Nephi 18:22-23, 30, 32). Samtidig kan Kirkens ledere og medlemmer ikke løbe fra deres ansvar for at belære om korrekte principper og retscaffen adfærd (på alle områder), også selv om det måske får nogen til at føle sig ubehageligt til mode.

Kirkens ledere bliver sommetider spurgt, om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har plads til folk med homoseksuelle følelser. Selvfølgelig har vi det. Vanskeligheden ved at beherske tanker og de midler, hvormed det skal gøres, er forskellige fra person til person, men håbets budskab og Kirkens fællesskab er ens for alle, der stræber efter at leve retfærdigt.

Jeg forsøgte at vise den vigtige forskel i mit svar til den tv-journalist, som antydede, at Kirken hævdede, at »disse mennesker er udstødte«. Jeg sagde:

»Det menneske, der arbejder på (at modstå) disse tendenser, bør ikke føle sig som en udstødt. Det er noget helt andet med seksuelle forbindelser uden for ægteskabet. Et menneske, som hengiver sig til en sådan adfærd, bør sandelig føle sig skyldig. De bør føle sig bortstødte fra Gud, som har givet befalinger imod en sådan adfærd. Det overrasker mig ikke, at de føler sig udstødte af deres kirkesamfund. Det, der derimod overrasker mig, er, at de mener, at Kirken kan omstøde Guds befalinger ... Over for kvinden, som blev grebet i hor (og det er et godt fortilfælde for os) ... var (Frelseren) barmhjertig og kærlig ..., men han sagde: 'Gå, og synd fra nu af ikke mere.' Han elskede synderen, men han fordømte synden. Jeg mener, at Kirken gør det samme, måske ikke så fuldkomment, men det er dog det, vi belærer vores medlemmer om: elsk synderen, men fordøm synden.«²¹

Den kamp, som de, der slås med homoseksuel tiltrækning, må igennem, er ikke enestående. Der findes mange fristelser – seksuelle eller andre fristelser. For dem alle gælder, at det er vores pligt at modstå dem.

Den vigtigste hjælp, som Kirken kan tilbyde et menneske, der har hengivet sig til synd, eller til dem, der kæmper for at modstå den, er at opfylde sin guddommelige mission, nemlig at forkynde sande lærdomme og forrette det gengivne evangeliums guddommelige ordnanser. Evangeliet har samme gyldighed for alle. Dets centrale sandhed er læren om Frelserens forsoning og opstandelse, som giver os mulighed for at opnå udødelighed og evigt liv. For at nå dertil må det evige ægteskab være et guddommeligt og foreskrevet mål for ethvert af Guds børn, både i dette liv og i det tilkomne. Men dette hellige mål skal nås på Herrens måde. For eksempel har præsident Gordon B. Hinckley sagt, at »ægteskabet ikke bør

betragtes som en form for terapi, der kan løse problemer som homoseksuelle tendenser og adfærd.«²²

Gennem Kristus og hans kirke kan de, der kæmper, opnå hjælp. Denne hjælp opnås gennem faste og bøn, gennem evangeliets sandheder, gennem deltagelse i Kirkens møder og tjeneste, gennem råd fra inspirerede ledere og, om nødvendigt, gennem professionel hjælp til overvindelse af visse problemer. En anden vigtig kilde til hjælp er kærlige søskendes styrkende påvirkning. Alle bør forstå, at enkeltpersoner (og deres familier), som slås med homoseksuelle tilbøjeligheder, har særlig behov for den kærlighed og opmuntring, som det er ethvert medlems pligt at udvise, fordi de ved deres pagt har vist deres villighed til »at bære hinandens byrder« (Mosiah 18:8), »således opfylder I Kristi lov« (Gal 6:2).

Evangeliets første grundsætning er tro på Jesus Kristus, som giver os lys og styrke til at overvinde det jordiske livs hindringer og benytte vores Gudgivne handlefrihed til at vælge den adfærd, som vil føre os til vores guddommelige mål. Vi har fået det løfte: »De fristelser, der har mødt jer, er kun menneskelige. Og Gud er trofast; han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men vil sammen med fristelsen også skabe udvej, så I ikke bukker under« (1 Kor 10:13).

KONKLUSION

Forskellen mellem det videnskabelige bevismateriale og de religiøse lærdomme kan sammenlignes med det at lære en bil at kende. Man kan enten se, hvordan den fungerer og derefter skille den ad og analysere hver enkelt del, eller man kan læse den håndbog, som fabrikanten har skrevet. Man kan lære meget ved undersøgelser og analyser, men den metode giver kun en delvis viden om en maskines funktioner og muligheder. Den mest fuldstændige viden fås ved at læse den håndbog, som fa-

brikanten har skrevet. Håndbogen for vores krop og ånd er skrifterne, som er skrevet af den Gud, der skabte os, og fortolket af hans profeter. Det er de bedste kilder til viden om formålet med livet og den adfærd og de tanker, vi bør fremme for at leve lykkeligt og nå vores evige mål.

Alle, der kæmper med kyskhedens udfordringer, kan nikke genkendende til Nephis salme: »O, jeg elendige menneske! ja, mit hjerte sørger over mit kød, og min sjæl bedrøves på grund af min synd.

Jeg er omgivet af de fristelser og synder, som så let besnærer mig« (2 Nephi 4:17-18).

For at få den viljestyrke, som skal til for at modstå synd, må vi stole på Gud og bede om hans hjælp. Nephi glædede sig over Gud, som havde styrket ham og ledt ham gennem trængslerne (se vers 20). »Hvorfor skulle jeg på grund af kødet overgive mig til synd?« spurgte Nephi (vers 27) og tilføjede en bøn om, at Herren ville forløse hans sjæl og »lade mig skælve, når synden nærmer sig« (vers 31).

Nephi slutter af med nogle ord, som er rettet direkte til dem, der søger at finde vej gennem de vanskeligheder, som er omtalt i denne artikel:

»O, Herre, jeg har sat min lid til dig, og jeg vil forlade mig på dig for evigt. Jeg vil ikke forlade mig på en arm af kød, for jeg ved, at den, der forlader sig på en arm af kød, er forbandet. Ja, forbandet er den, der forlader sig på mennesker eller holder kød for sin arm.

Ja, jeg ved, at Gud giver gerne til dem, som beder« (vers 34-35).

Han, der har befalet os at være fuldkomne, har udgydt sit blod for at give os mulighed for at nå vores evige mål. Hans tillid til, at vi kan opnå evigt liv, ses klart i hans mægtige opfordring: »Hvad slags mænd burde I da være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er« (3 Nephi 27:27). □

(Noter til denne artikel findes på side 25).

NOTER TIL »TILTRUKKET AF SIT EGET KØN« AF ÆLDSTE DALLIN H. OAKS
(Se artiklen side 14).

1. *Evangeliske Lærdomme*, side 260.
2. Se erklæring fra Det Første Præsidentskab, 31. januar 1912; trykt i *Improvement Era*, marts 1912, side 417; se også *Millinial Star*, 24. august 1922, side 539.
3. Se Lorenzo Snow, *Millinial Star*, 31. august 1899, side 547; omtalt i Dallin H. Oaks' *Pure in Heart* (Salt Lake City: Bookcraft, 1988), side 61-62.
4. Brev fra Det Første Præsidentskab, 14. november 1991.
5. Se L&P 76; omtalt i Dallin H. Oaks, »Frafald og genoprettelse«, *Stjernen*, juli 1995, side 85.
6. »An Easter Greeting from the First Presidency«, *Church News*, 15. april 1995, side 1.
7. »Free Agency and Freedom«, *Brigham Young University 1987-88 Devotional and Fireside Speeches* (Provo: BYU Publications, 1988), side 46-47; den redigerede version, som er trykt i denne artikel, findes i Monte S. Nyman og Charles D. Tate Jr., *The Book of Mormon: Second Nephi, The Doctrinal Structure* (Provo: BYU Religious Studies Center, 1989), side 14-15.
8. R. C. Lewontin og andre, *Not in Our Genes* (New York: Pantheon Books, 1984); R. Hubbard og E. Wald, *Exploding the Gene Myth* (Boston: Beacon Press, 1993).
9. R. C. Friedman og J. Downey, »Neurobiology and Sexual Orientation: Current Relationships«, *Journal of Neuropsychiatry* 5 (1993): 149.
10. Ibid.
11. J. M. Bailey og R. C. Pillard, »A Genetic Study of Male Sexual Orientation«, *Archives of General Psychiatry* 48 (1991): 1089-1096.
12. J. M. Bailey, R. C. Pillard med flere, »Heritable Factors Influence Sexual Orientation in Women«, *Archives of General Psychiatry* 50 (1993): 217-223.
13. D. Hamer og P. Copeland, *The Science of Desire* (New York: Simon & Schuster, 1994), side 218.
14. W. Byne og B. Parsons, »Human Sexual Orientation: The Biological Theories Reappraised«, *Archives of General Psychiatry* 50 (1993): 228.
15. Dean Hamer og andre, »A Linkage Between DNA Markers on the X Chromosome and Male Sexual Orientation«, *Science* 261 (16. juli 1993): 321-327.
16. *The Science of Desire*, side 145-146.
17. W. Byne, »The Biological Evidence Challenged«, *Scientific American*, maj 1994, side 50, 55.
18. Byne og Parsons, »Human Sexual Orientation«, side 236-237.
19. Gordon B. Hinckley, »Ærbødighed og moral«, *Stjernen*, juli 1987, side 45.
20. Brev til Dallin H. Oaks, 3. september 1994.
21. TV-interview med ældste Dallin H. Oaks, 3. december 1986; svaret blev ikke bragt; uddrag trykt i »Apostle Reaffirms Church's Position on Homosexuality«, *Church News*, 14. februar 1987, side 10, 12.
22. Gordon B. Hinckley, »Ærbødighed og moral«, side 45.